

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Θάνατος και αμαρτία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

• Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Ζοῦμε στήν περίοδο τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, (Πάσχα) καί ἐορτάζουμε τό γεγονός ὅτι ὁ Χριστός μέ τόν θάνατό Του νίκησε τόν θάνατον, τήν ἀμαρτία καί τόν διάβολο, σύμφωνα μέ τήν ὅλη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ψάλλουμε αὐτές τίς ἡμέρες θριαμβευτικά: «Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος».

Κατεπάτησε τόν θάνατον καί ἔδωσε τήν δυνατότητα σέ κάθε ἄνθρωπο μέ τήν Χάρι Του νά νικήσῃ τόν πνευματικό θάνατο (τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν Θεό) καί τελικά καί τόν δεύτερο θάνατο μέ τήν ἀνάσταση τῶν σωμάτων. Κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο: «δεῖ γάρ αὐτοῦ βασιλεύειν ἄχρις οὔ ἄν θῆ πάντας τούς ἐχθρούς ὑπό τοῦς πόσας αὐτοῦ. ἔσχατος ἐχθρός καταργεῖται ὁ θάνατος» (Α΄ Κορ. ιε΄, 25-26).

Ἐπίσης κατήργησε τόν διάβολο μέ τήν ἔννοια ὅτι κατά τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου

Παύλου «ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινωνήκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας (Ἐβρ. Β', 14-15).

Αὐτό σημαίνει ὅτι μέσα στὴν Ἐκκλησία πού εἶναι τὸ πραγματικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀγωνιζόμαστε, μέ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ, νά νικήσουμε τὴν ἁμαρτία καὶ τὰ πάθη, νά μεταμορφώσουμε τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος γιὰ πορεύονται κατὰ φύσιν καὶ πρὸς τὸ ὑπέρ φύσιν καὶ νά μετέχουμε ἀπὸ τώρα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ὁ θάνατος ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ μέ τὴν συνδρομὴ καὶ συμβολὴ τοῦ διαβόλου, καὶ στὴν Ἐκκλησία, μέ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ κάνουμε ἀγῶνα ἐναντίον καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν, ἦτοι τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Παρά ταῦτα ὑπάρχουν μερικοὶ σύγχρονοι θεολόγοι πού ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ θάνατος δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ εἶναι μιά φυσικὴ κατάσταση, ἐπειδὴ συνδέεται μέ τὴν κτιστότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Μιά τέτοια διδασκαλία ἀνατρέπει ὅλη τὴν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ προπατορικό ἁμάρτημα καὶ ἀκόμη ὑπονομεύει ὅλο τὸ ἔργο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὴ ἡ ἄποψη ἐπαναφέρει κατὰ ἓνα τρόπο τὴν αἵρεση τοῦ Πελαγιανισμοῦ, τὴν ὁποία κατεδίκασε ἡ Ἐκκλησία Συνοδικῶς. Αὐτό ἀναλύεται στό κείμενο πού ἀκολουθεῖ μέ τίτλο: [«Ὁ θάνατος ὡς μεταπτωτικό γεγονός καὶ ὄχι τῆς φύσεως»](#).

[Πατήστε ἐδῶ](#)